

Libris.RO

Redactare: *Marius Dinescu*

Tehnoredactare: *Mariana Radu*

Corectură: *Daniel Voicea*

Copertă: *Luca Emil Cornel*

Titlul original: *REDEMPTION GAMES*

Copyright © 2014 Barry Eisler

Previously published as *KILLING RAIN* and *ONE LAST KILL*

© 2018 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: carte@meteorpress.ro

www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EISLER, BARRY

Asasinul din Tokio : jocurile căinței / Barry Eisler ; trad. din lb. engleză
de Mihai-Dan Pavelescu. - București : Meteor Publishing, 2018

ISBN 978-606-910-095-0

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

Barry Eisler

Asasinul din Tokio

JOCURILE CĂINȚEI

Traducere din limba engleză
de *Mihai-Dan Pavelescu*

METEOR
PUBLISHING

Pentru iubirea mea, Laura

Cuprins

<i>Prefața autorului</i>	7
<i>Epigraf</i>	10

Partea I

Capitolul 1	13
Capitolul 2	24
Capitolul 3	36
Capitolul 4	57
Capitolul 5	69
Capitolul 6	83
Capitolul 7	91
Capitolul 8	105
Capitolul 9	111
Capitolul 10	136
Capitolul 11	147

Partea a II-a

Capitolul 12	153
Capitolul 13	162
Capitolul 14	178
Capitolul 15	197
Capitolul 16	206

Partea a III-a

Capitolul 17	225
Capitolul 18	233
Capitolul 19	237

Capitolul 20 - oameni și cărți	253
Capitolul 21	266
Capitolul 22	288
Capitolul 23	297
Capitolul 24	302
Capitolul 25	309

<i>Nota autorului</i>	315
<i>Mulțumiri</i>	316
<i>Despre autor</i>	320

Prefața autorului

De fiecare dată când scriu o nouă carte dintr-o serie, încep prin a mă întreba ce s-a întâmplat cu personajele din cartea anterioară și după aceea pornesc să construiesc de acolo. Când am început *Asasinul din Tokio: Răzbunarea*¹, de exemplu, a doua carte din seria John Rain, m-am întrebat: „Ce ar face Rain acum, când dușmanul lui de moarte Yamaoto și CIA i-au luat urma în Tokio? Ce ar face polițistul japonez Tatsu cu CD-ul plin de informații politice incriminatorii pe care i-l obținuse Rain? Și ce aş putea spune despre Midori, iubita lui Rain, pe al cărei tată îl asasinase chiar el? Oare va crede ea realmente că Rain a murit? Ce ar face dacă ar suspecta adevărul?”

În mod similar, pentru a descoperi povestea din *Asasinul din Tokio: Trădarea*², m-am întrebat: „Oare Rain a izbutit să dispară în Brazilia, așa cum plănuise în *Răzbunarea*? Oare a luat legătura în Rio cu noua lui iubire, Naomi Nascimento? Ce planuri post-11 septembrie 2001 ar fi avut pentru el agentul CIA Kanezaki și cum i-ar fi dat de urmă în afara Japoniei?”

Cred însă că exemplul meu favorit despre felul cum fiecare carte se clădește pe evenimentele din romanul anterior este *Asasinul din Tokio: Jocurile căinței*. Iată ce s-a întâmplat.

La sfârșitul *Trădării* (atenție, urmează spoiler!), Rain înțelege cu uimire că se poate încrede în ex-pușcașul marin lunetist Dox, care fusese trimis să-l ucidă, dar care a sfârșit prin a lucra cu el,

¹ Ed. Meteor Publishing, 2016 (n. trad.).

² Ed. Meteor Publishing, 2016 (n. trad.).

Capitolul 1

Uciderea în sine nu-i partea cea mai grea. Membrii bandelor și atâția „câini turbați” o fac zilnic. Furia te umple de adrenalină, panica anulează logica, pui mâna pe pistol, închizi ochii, apeși pe trăgaci... Hristoase! și o maimuță poate face asta, nici măcar nu trebuie să fii om.

Nu, adevărul este că uciderea în sine reprezintă partea simplă. Pe de altă parte însă, apropierea de țintă necesită talent. Ca și arta de a lăsa impresia că a fost o moarte naturală, care este specialitatea mea; nu am cunoscut decât un alt operator care o putea face în mod consecvent și nu sunt sigur dacă ar trebui să-l pun la socoteală, pentru că eu sunt cel care l-a ucis. Și nu-i tocmai floare la ureche nici să nu lași urme ce ar putea duce la tine.

Care-i totuși partea cea mai grea? Partea pe care n-o poți planifica, pe care o poți înțelege cu adevărat doar când este deja prea târziu? Să-ți continui viața, știind ce ai făcut. Să rezisti sub povara faptei pe care ai săvârșit-o. Asta-i cel mai greu. Chiar și cu limitări ca ale mele – nu mă ocup de femei, nu mă ocup de copii, nu întreprind acțiuni împotriva unor ținte secundare –, după aceea nu mai ești aceeași persoană. Nu mai respiri chiar la fel și nici nu mai visezi aceleași vise. Credeți-mă, eu știu asta.

Te străduiești cât poți să dezumanizezi ținta. Acceptarea că ținta este o ființă umană, un om ca tine, creează empatie. Iar empatia îngreunează uciderea și produce regrete caustice.

De aceea utilizezi eufemisme; în Vietnam, noi nu ucideam niciodată oameni, ci „rădeam gălbejiți” sau „angajam inamici”, la fel ca în toate războaiele. De câte ori este posibil, preferi distanța; loviturile aeriene sunt elegante, lupta la baionetă este oribilă. Dispersezi responsabilitatea: arme operate de echipaje, lanțuri lungi de comandă, înlocuirea sistematică a sentimentului de sine al soldatului cu identificarea cu plutonul, regimentul sau alt grup. Camuflezi trăsături: gluga nu este utilizată pentru confortul condamnatului, ci pentru a le îngădui celor din plutonul de execuție să apese pe trăgaci fără a-și aminti ulterior un chip îngrozit.

A trecut însă mult de când mi-au fost disponibile oricare dintre stratagemile acestea emoționale. În mod uzual, operez singur, așa că nu există un grup cu care să împart responsabilitatea. Nu discut despre munca mea, prin urmare eufemismele ar fi lipsite de sens. Iar acțiunile mele trebuie întreprinse de la distanță foarte mică. Până ajung la apropierea respectivă, este mult prea târziu să încerc să acopăr chipul țintei, ori să-i camuflez în alt mod umanitatea.

Totul este destul de neplăcut, chiar și în circumstanțe uzuale. Dar acum priveam ținta care se bucura de o ieșire duminicală în Manila, cu familia lui filipineză care-l adora în mod evident, chiar înainte ca eu să-l omor, și asta înrăutățea situația.

Ținta. Vedeti? Toți procedează așa. Dacă eu difer față de majoritatea, o fac doar prin încercarea de a fi mai onest. „Mai” onest. Este o chestiune de gradăție.

Numele țintei era Manheim Lavi, „Manny” pentru asociații lui de afaceri. Manny era de naționalitate israeliană, rezident în Africa de Sud și cetățean al lumii, prin care călătorea aproape tot anul, împărțășind cunoștințele sale experte în construirea de bombe unor indivizi care utilizau după aceea informațiile aflate în feluri tot mai oribile. Vocații ca a lui Manny oferiseră cândva un raport rezonabil între risc și răsplată, dar după 11 septembrie 2001, dacă îți vindeai cunoștințele de expert unor persoane nepotrivite, îți puteai pierde destul de repede răsplățile. Acea era povestea lui Manny, după cum mi se dăduse de înțeles: căzuse în dizgrația unui guvern.

Manny sosise în Manila din Johannesburg chiar în seara aceea. Un Mercedes negru aparținând hotelului Peninsula îl preluase de la aeroportul Ninoy Aquino și-l duse direct la hotel. Dox și cu mine eram deja cazați acolo sub identități false de prima mână și înzestrați cu cele mai recente dispozitive de comunicații și alte echipamente, toate grație serviciului secret israelian, actualul meu client. Dox, ex-puşcaş marin lunetist și cândva camarad cu mine, abandonase recent o recompensă de cinci milioane de dolari pentru a-mi salva viața în Hong Kong. Aducerea lui în jobul acesta era, parțial, modul prin care încercam să-l răsplătesc.

Dox aştepta în holul recepției când a sosit Manny. Eu mă aflam în camera mea de la etajul șase, având în ureche o cască wireless

minusculă de concepție daneză, de culoarea pielii, cu un microfon wireless fixat sub reverul stâng al sacoului bleumarin pe care-l purtam. Dox era echipat similar.

– Gata, partener, l-am auzit rostind încetișor în accentul lui sudic târăgănat. Amicul nostru tocmai a sosit, împreună cu cel mai uriaș și mai urât bodyguard din lume. Se cazează chiar acum.

Am aprobat din cap. Trecuse ceva timp de când nu mai lucrasem cu un partener, iar cu puțină vreme în urmă Dox se dovedise unul al naibii de bun.

– Perfect. Vezi dacă poți afla numele sub care s-a cazat și numărul camerei.

– Am înțeles.

Nu era ideal să obținem noi înșine informația aceasta, însă Filipinele nu erau tocmai ograda israelienilor, care nu-mi putuseră oferi prea multe. Manny călătorea frecvent la Manila de la reședința lui din Johannesburg, ajungând chiar la zece drumuri pe an. Nu stătea niciodată mai puțin de o săptămână; cea mai lungă dintre vizitele acelea durase două luni. Proceda așa de un deceniu, probabil pentru că controlul vamal în Manila nu este la fel de strict ca în, să zicem, Singapore, motiv pentru care Filipine reprezenta un loc excelent pentru întâlniri cu MNL³, Abu Sayef, Jemaah Islamiah și alte grupări violente din regiune. Și poate că îl atrăgeau de asemenea prețurile și varietatea bine-cunoscutei vieți de noapte din Manila, sau cel puțin așa se specula. El trăgea întotdeauna la Peninsula. Existau puține fotografii de filaj. Asta era tot.

Deoarece aveam un dosar mai subțire ca de obicei, știam că va trebui să improvizăm. În primul rând, locul unde să-l atacăm pe Manny. Hotelul era unica noastră conexiune curentă, așa încât reprezenta o alegere logică. Însă dacă Manny avea să-și găsească sfârșitul în hotel, trebuia neapărat să pară o moarte naturală; în caz contrar, s-ar fi acordat prea multă atenție celorlalți oaspeți

³ Moro National Liberation Front, organizație politică din Filipine, înființată în 1972 (n. trad.).

cazați aici, printre care ne numărăm Dox și cu mine. Nu ne-ar fi fost de folos să ne fi cazat altundeva, întrucât am fi rămas prea departe de acțiune.

Nivelul „naturaletzi” pe care l-ar fi necesitat un job într-un hotel nu-i simplu în sine, dar existau și alte probleme. Majoritatea metodelor pe care le foloseam de obicei pentru a intra în camera cuiva depindea de anonimatul țintei, dar Manny era binecunoscut în hotel. Și chiar dacă aș fi intrat în camera lui în timp ce era plecat, pentru a-i aștepta revenirea, cum procedam dacă bodyguardul îi controla camera la întoarcere? Sau dacă Manny revenea însoțit de o fată de la bar? Pe terenul actual nu puteam controla variabilele acestea, ceea ce nu-mi plăcea.

Doream totuși să știu în ce cameră se afla. Pe de o parte, pentru cazul în care nu apărea o oportunitate mai bună și trebuia să folosim ca Plan B scenariul „Decesul din camera de hotel”; mai important însă, pentru a ști la ce etaj să plasăm videocamera cu care să-i urmărim mișcările. Am fi putut încerca să plasăm o videocameră în holul recepției, ceea ce ar fi fost mai simplu întrucât ne-ar fi scutit de dificultatea aflării etajului la care se cazase, dar și holul prezenta unele neajunsuri. Din cauza multelor persoane care intrau și ieșeau din hotel, ar fi trebuit să examinăm întruna fluxul video granulat pentru a-l identifica pe Manny în mulțime. Iar dacă holul recepției ar fi fost unica noastră șansă de a-l vedea plecând, ar fi trebuit să ne grăbim pentru a-l urma afară din hotel – un comportament pe care orice bodyguard cu experiență l-ar fi detectat prompt. De aceea am decis să folosim holul numai dacă era absolut necesar.

Bineînțeles însă nici chiar hotelurile ieftine și dubioase nu destăinuiau camerele în care stăteau clienții lor, iar Peninsula Manila, cu recepția uriașă placată în marmură și cu personal în uniforme albe imaculate, nu era nici pe departe ieftin. Și chiar dacă am fi găsit vreun angajat indiscret, nu am fi știut ce să-l întrebăm, fiindcă nu cunoșteam numele sub care se înregistrase Manny. De aceea, aplecându-se pentru a pune niște întrebări banale despre Manila și împrejurimi, Dox profitase și plasase câteva transmi-

țătoare cu bază adezivă sub tăblia lungă din marmură a teighelei recepției. În felul acela avea să poată asculta conversația lui Manny cu recepționarul.

După două minute i-am auzit din nou vorba tărăgănată.

– Am o veste bună și una proastă. Amicul nostru s-a înregistrat ca domnul Hartman. Recepționarul i-a spus însă doar: „Domnule Hartman, aveți numărul camerei scris aici.”

Și eu fusesem tratat exact la fel când mă cazasem, așa că n-am fost surprins. Personalul hotelului era bine instruit.

– Altceva?

– Sigur că mai e și altceva, a zis Dox și mi-am putut imagina zâmbetul lui binecunoscut. A luat liftul pe partea Turnului Ayala.

Hotelul avea două aripi separate: Ayala și Makati. Acum știam spre care ascensoare să ne concentrăm atenția. Începeam să triangulăm.

– Ai suit cu el? am întrebat.

– Am încercat, dar bodyguardul a fost teribil de politicoș și a insistat să urc singur în cabină.

Bun, deci bodyguardul era priceput tactic. Nu mă surprindea.

– A apucat să te vadă bine?

– Destul de bine. Cred că ne putem aștepta să-l recunoască pe bărbatul cel mai arătos din Manila când îl va revedea data viitoare.

Am încuviințat din cap. Când îl lăsasem pe Dox s-o ia înainte, îmi asumasem un risc calculat. În curând aveam să-l filăm în echipă pe Manny și bodyguardului său i-ar fi fost greu să nu fie distras de vederea lui Dox, un alb cu fizic de rugbist și zâmbet cuceritor. Îndeajuns de distras, poate, pentru a ignora complet asiaticul mărunț și banal cu care lucra acesta.

În aripa Ayala existau în jur de două sute șazeci de camere și m-am gândit să telefonez la toate, de la telefonul intern al hotelului, spunând: „Doriți să vă pregătim o baie, domnule Hartman?”, până găseam camera dorită. Însă dacă Manny cunoștea rutinele hotelului, așa cum era cel mai probabil, sau chiar dacă nu era decât rezonabil de paranoic, un asemenea apel i-ar fi putut trezi suspiciunile. Ar fi putut telefona la recepție, pentru confirmare. Sau ar fi putut pur și simplu accepta oferta, ceea ce ar fi creat alte

probleme. Apariția uriașului Dox cu țacălie pentru a-ți pregăti baia nu-i tocmai imaginea igienei acceptată de toată lumea.

Așa că am amânat scenariul „Baia”, pentru a-l utiliza doar dacă dădeau greș tentativele noastre mai subtile.

– Crezi că mai poți obține ceva? am întrebat.

– Știi bine că nu stau cu mâinile-n sân. Lasă-mă cinci minute.

Partea următoare a planului cerea ca Dox să meargă la magazinul de cadouri, de unde să cumpere o carte sau altceva, pe care s-o treacă în contul camerei. Vânzătoarea ar fi verificat numele și numărul camerei lui pe o listă, pentru a se asigura de legitimitatea tranzacției, iar Dox s-ar fi poziționat astfel încât să poată fotografia lista cu telefonul mobil, obținând numele lui Hartman și numărul camerei. Testasem sistemul ceva mai devreme și funcționase. Acum, când aveam numele corect, urma să vedem dacă va funcționa și când era realmente important.

După cinci minute, am auzit o ciocănitură în ușă. M-am apropiat tiptil, am glisat în lateral bucățica de carton pe care o lipisem cu scotch peste vizor – n-avea rost să ocoltez lumina dinapoia mea și să alertez astfel vreun musafir asupra prezenței mele înăuntru – și am privit afară. Era Dox. Am deschis ușa. El a intrat, arborându-și surâsul neobosit.

– Dacă rânjești așa, ar fi bine să ai o veste bună, am spus închizând ușa.

Zâmbetul s-a lățit și el a încuviințat din cap.

– Și asta, dar sunt și pur și simplu fericit să te văd, partenere – nu trebuie să fie doar una sau alta.

Am aprobat și eu din cap, știind că orice altceva în plus l-ar fi încurajat să continue. Nu puteam pretinde că-l înțelegeam în totalitate pe Dox. Din multe puncte de vedere, el era o contradicție, o enigmă. În primul rând, vorbea mult – și nu m-am simțit niciodată foarte confortabil în prezența guralivilor – și în plus vorbea tare. Pe de altă parte toți lunetiștii pe care-i cunoscusem, și cunoscusem destui, fuseseră rezervați, ba chiar taciturni. Orice mediu are un flux specific, un ritm propriu, o conectivitate, iar lunetiștii intră, instinctiv și uzual, în fluxul acela fără să-l tulbure. Însă lui Dox îi plăcea să agite lucrurile – ba chiar, numele lui de luptător era

prescurtarea de la „neortodox”, o poreclă ce-i fusese acordată prin consens în Afganistan, unde CIA din epoca Reagan trimisese pe unii ca noi să-i înarmăm și instruiam pe mujahedini împotriva sovieticilor invadatori. Permanentele lui clovnerii gălăgioase de acolo mă făcuseră inițial să fiu rezervat față de el și să-l consider un simplu gură-mare lăudăros. Dar când îi văzusem eficiența și sângele rece sub foc inamic, am știut că mă-nșelasem. O transformare stranie se petrecea când se afla înapoia lunetei armei sale, iar personalitatea de băiat de ispravă dispărea, înlocuită de unul dintre bărbații cei mai concentrați și letali pe care-i întâlnisem vreodată. Nu am înțeles forțele antagonice care se combinau pentru a-i crea caracterul și știam că nu m-aș fi încrezut niciodată în el, dacă n-ar fi fost felul cum acționase la Kwai Chung. Desigur, acel eveniment unic nu-mi putea șterge tendința de o viață spre neîncredere, dar părea într-un fel s-o fi eclipsat sau cel puțin să fi creat o excepție inconfortabilă.

Am intrat amândoi în cameră. M-am așezat la masă și am deschis capacul laptopului iMac pe care-l adusesem. Ecranul a înviat, ieșind din modul „sleep” și am tastat parola. Dox mi-a întins telefonul mobil.

– Ești sigur că ai fotografiat pagina cu numele lui Manny? l-am întrebat.

Dox a oftat teatral.

– Uite cum îmi rănești iarăși sentimentele!

– Asta înseamnă c-ai obținut numărul camerei?

A suspinat din nou.

– Nu ți-am zis c-o să-l obțin?

Am conectat telefonul mobil la laptop.

– Ia să vedem dacă trebuie să-mi cer scuze pentru scandaloasa mea lipsă de încredere în infailibilitatea ta.

– Nu-ți face griji, partenere, voi fi milostiv în privința asta. Detest să văd maturii umilindu-se.

Imaginile au fost descărcate în câteva secunde. Prima dintre ele era o listă alfabetică a celor cazați în hotel, de la *A* la *F*. Am închis-o și am deschis următoarea imagine. De la *G* la *M*. Printre ei figura Randolph Hartman, camera 914. Bingo!

Respe ➔ Cum ai izbutit s-o convingi pe vânzătoare să-ți arate lista de la *G* la *M*? am întrebat. Tu te-ai cazat sub numele Smith, nu?

– Domnul Smith i-a spus mai întâi fetei că nu-și putea aminti numărul camerei, dar că putea trece batonul de Snickers pe care-l cumpărase în contul domnului Herat.

Isteț! Herat este un oraș din nordul Afganistanului.

– Și după aceea?

– Ei bine, domnișorica noastră amabilă – drăguțică, apropo, și cred că m-a plăcut – a dat la pagina cu numele *H* și mi-a spus că în hotel nu era cazat niciun domn Herat. Atunci i-am zis: „Ciudat... Ah, stai așa, sigur că da, camera e pe numele meu, nu al partenerului meu.” Numele trebuie să fie Smith, i-am spus, și-mi amintisem de asemenea și numărul camerei unsprezece-zero-șapte, Turnul Ayala. Care-i într-adevăr camera în care stă domnul Smith.

– N-a părut suspicioasă?

Dox a dat ochii peste cap.

– Ce naiba, partener, încercam să cumpăr un amărât de baton de ciocolată, nu să-nceaz vreun cec. Nici că putea să-i pese mai puțin. În plus a fost destul de evident că era distrasă de sentimentele ce-i înmugureau față de mine. Cred c-aș putea trece pe acolo, ceva mai târziu, să văd la ce oră termină programul.

– Hei, am ridicat ochii spre el, dacă ai nevoie să te descarci, strada Burgos e la două minute de mers cu taxiul. Nu vreau să-ncerc să ți-o pui cu personalul din hotel. Chestiile astea se observă.

Chiar pe când rosteam cuvintele acelea însă mi-am dat seama că erau zadarnice. Dox sărea în ochi din punct de vedere genetic, totuși, din unele privințe, asta putea fi un atu. Într-un mediu precum cel curent, el părea mai degrabă un turist american grosolan, decât un operator care acționa sub acoperire. Se ascundea în plină vedere.

A ridicat din umeri.

– Bine, bine, nu te enerva pentru nimic. Atât doar că nu-mi place să le dezamăgesc pe-alea drăguțe.

– Alea drăguțe? am repetat, în continuare iritat. Dox, tu i-ai trage-o și unui aligator, dacă ar sta locului.

– Nu-i adevărat, partener. Pușcașii marini nu se regulează cu reptilele. Pe cât posibil preferăm ca partenerele noastre să fie mamifere.

Am renunțat.

– Bine, e așa cum zici tu. Nu știu cine a lansat zvonurile astea.

– Lumea-i plină de oameni răi, nenică, a replicat el oferindu-mi zâmbetul caracteristic. Aș fi înțeles dacă ai fi vorbit așa despre o oaie, dar despre un aligator? Mă surprinde că ai o părere atât de proastă despre mine.

Nu știam cum era Dox în stare să-și păstreze constant voia bună, până și când se pregătea să devină operațional. Când mă pregătesc, eu devin serios, ba chiar dur. Harry, prietenul meu hacker care a murit ca un martir, se agita întotdeauna când mă ajuta cu operațiuni pe teren, ceea ce-mi provoca adesea o delăsare ce nu mă caracteriza. Însă Dox și cu mine păream să polarizăm invers.

El se descurcase bine până acum, totuși nu eram încrezător în abilitățile lui de inginerie socială. În mod constant era prea impertinent, prea direct și, trebuie s-o recunosc, stilurile noastre difereau prea mult. Obținerea numărului camerei lui Manny fusese un test. Îmi stăpânisem pornirea de a-i spune cum să procedeze, dar venise cu ceva apropiat de ceea ce mă gândisem chiar eu. Mai important, avusese succes. Nu avea să-mi fie ușor, însă trebuia să încerc să-i las mai multă inițiativă pe măsură ce desfășuram acțiunea, pentru ca să-și demonstreze calitățile.

– Ia să vedem, am rostit și am închis ochii. Camera nouă-paisprezece înseamnă imediat după colț de la lifturi. Ar trebui să pot plasa o videocameră, dacă nu cumva bodyguardul lui stă în zona lifturilor când Manny este în cameră.

– Da, e grozav să ai o modalitate prin care să știi când pleacă din cameră. Detest să mă-nvârtesc pe-afară în loc deschis, așteptând să iasă cineva.

Pe de altă parte știam că Dox putea să aștepte zile întregi pe întuneric. Mărturie stăteau toate victimele lui.

Am deschis geanta laptopului și am scos o videocameră wireless de douăzeci de milimetri pătrați, care nu cântărea nici treizeci de

Rgramep Am activat-o și apoi am testat un minut pe laptop, privind cum ecranul se acoperea cu inputul de la ea.

– De la distanța asta transmite perfect, am spus, dar la nouă sute de megaherți are o rază de acțiune de numai trei sute de metri. Probabil că va trebui să instalez și două relee amplificatoare intermediare. Așteaptă aici și monitorizează imaginile. Anunță-mă dacă receptezi ceva și dacă am încadrat bine lifturile după ce am plasat-o.

– Am înțeles.

Am scos căști intraauriculare din geanta laptopului și ni le-am pus amândoi în urechi. M-am dus la ușă și am privit prin vizor. Coridorul era pustiu.

Am ieșit și în ureche mi-a răsunat un bubuit puternic când ușa s-a închis în urma mea.

– Ești acolo? am întrebat încetișor.

– Confirmare, a spus Dox.

Perfect, echipamentele de comunicații continuau să funcționeze.

Am coborât cu liftul în holul recepției, nedorind să merg de la mine direct la etajul lui Manny. Pentru a mulțumi pe oricine ar fi putut privi imaginile videocamerei de securitate montate pe plafonul cabinei ascensorului, am cumpărat un pachet de chewing-gum din magazinul pentru cadouri, apoi m-am întors și am suit la etajul nouă. Ascensorul nu s-a oprit pe drum și după un minut ușile s-au deschis la destinație. Am ieșit și am privit în jur. Coridorul era pustiu.

Pe peretele din fața lifturilor se afla o credență mare din lemn, înapoia căreia se găsea o oglindă. M-am apropiat, m-am sprijinit de credență cu mâna stângă și mi-am trecut degetele mâinii drepte prin păr. O altă videocameră de securitate era montată pe tavanul din fața ascensoarelor, iar dacă cineva privea chiar acum imaginile transmise de ea, ar fi văzut un bărbat preocupat de aspectul său. De fapt, strecurasem videocamera cu bază adezivă sub muchia stângă a credenței, unde avea un unghi larg de vedere spre lifturi.

– Cum e imaginea? am întrebat încet.

– Nu-i bună. Prea granulată. Semnalul se pierde înainte să ajungă la receptor. Cred c-avem nevoie de amplificatoare.

– Bine. Stai pe poziție.

Am mers câțiva pași pe coridor, apoi am revenit la lift, ca un client al hotelului care coborâse din neatenție la etajul greșit. De data asta m-am oprit la etajul șase. După ce am ieșit din cabină, mi-am privit cheia camerei și m-am uitat în jur cu o surprindere ușor teatrală, de felul: *La naiba, toate etajele astea seamănă între ele? Unde-i oare camera mea?* pentru eventualitatea în care mă privea cineva. Am plasat apoi un releu amplificator de semnal în același fel cum procedasem cu videocamera la etajul lui Manny.

Când l-am activat, am auzit vocea lui Dox:

– Da, așa mai merge. Asta zic și eu imagine frumoasă.

M-am îndepărtat de credență.

– Apropierea de lifturi?

– Perfectă și bate de departe imaginea prohabului tău pe care am căpătat-o cu un minut în urmă. Cineva ar trebui să telefoneze la emisiuni cu videoclipuri amuzante.

M-am gândit la o replică, dar era exact ce-și dorea el. Am preferat să tac și m-am întors în cameră.